

Jiří Majer, 3. B (kategorie vyšší gymnázium – 1. místo)

Prý mám napsat sloh. Téma má být z věže město.
Když přirovnám se k pekaři, je to pro mě tuhé těsto.
Dlouho váhám, pátrám v mysli, co bych mohl upéci.
Můj mozek teď připadá mi jako mozek telecí.
Sedám k PC, spěchám, chvátám. Venku na mě čeká Toník.
V hlavě bliklo, už mám nápad. Na věži přec bydlel zvoník.
Stejně za to není známka. Sloh je dopsán. Hurá ven!
Prosím? Já že něco vyhrál? Na třídního zírám jen.
On však Míra nežertoval a já sedím na soutěži.
Na obrázku starý obchod, kam se hrabe „město s věží“.
Tak tohle je krátký úvod o tom, co mě potkalo,
že nemůžu do podzemí a jak mě to ... naštválo.
Když moh' napsat pan Krchovský o souložích v kostele,
já napíši drobnou báseň o prodeji jetele.

**O TOM, JAK OBCHOD S JETELEM ZKRACHOVAL A JAK SE SUCHOMIL NA
CESTU ZLOČINU VYDAL.**

Suchomil se ve svém krámě
rozhodl jetel prodávat
a na škůdce, třeba myši,
každodenně nadávat.
Krmí se jím králíci,
pasou se jím krávy,
obchod jednou rozšířím
i na jiné trávy.
Koupil fůru jetele,
rozdělil ho do sáčků
a nad okno přibílil nápis
JETEL – pytlík za kačku.
Suchomil však neměl fištrón
a jetel mu všechn zvaď.
A tak první jetel-business
měl podstatně rychlý spád.
Suchouš nemoh' platit nájem
a obchod mu úřad vzal,
živil se, jak předpověděl,
z poctivce se dealer stal.

Tereza Kotěšovcová, T-B (kategorie nižší gymnázium – 1. místo)

Dnes se pan učitel tvářil nějak ustaraně. Nebyla s ní taková zábava jako obvykle. Určitě měl velké starosti. Seděl za katedrou, mlčel a díval se z okna, jako by očekával důležitou návštěvu a bál se, aby se něco nepokazilo. Asi po pěti minutách řekl, ať si otevřeme učebnice. Nepověděl ani na jaké stránce a zas se otočil zpět k oknu. Kluci v zadních lavicích už nemohli vydržet tak dlouhé nicnedělání. Začali si napřed něco špitat, pak už mluvili dost nahlas a nakonec na sebe křičeli a házeli po sobě zmuchlané papíry.

Učitel se trochu vzpamatoval a okřikl je. Na chvíli se zamyslel, stoupl si a došel k tabuli. Tam trochu zaváhal, napsal na ni téma dnešní hodiny přírodopisu a rychle se běžel podívat k oknu. Hned se ale vrátil, protože nejspíš očekával, že uvidí něco jiného než prázdný školní dvůr, malý stánek vedle školy a jednu vysokou břízu, která se kývala ve větru. Vzal bílou křídu, začal psát něco o hlodavcích, ale najednou v půlce věty křídu přelomil, zadupal ji do podlahy a vyběhl ven ze třídy. Dnes se pan učitel choval opravdu velmi podivně.

Všichni jsme se nahrnuli ke dveřím a strkali se, protože jsme chtěli vidět, co se bude dít dál. Uklízečka nás ale zahнала do třídy se slovy, že se pan učitel jistě brzy vrátí. To jsme ale vědět nechtěli. Zajímalo nás, co se panu učiteli stalo a kam jde. Najednou jsme uslyšeli, jak práskly hlavní dveře. Než jsem si to uvědomila, všichni už byli u okně a pro mě tam nezbylo místo. Přistrčila jsem tedy k oknu lavici a vylezla si na ni, ale stejně jsem nic neviděla. Přidala jsem na lavici ještě židli a to už bylo lepší. Viděla jsem, jak tam dole pan učitel křičí na nějakého vysokého člověka, který nesl cosi dlouhého zabaleného v hnědém papíru. Učíteli nebylo moc rozumět, ale vypadalo to, že se na toho člověka zlobí, že přišel pozdě. Přesně takhle totiž vyvádí vždy, když někdo z nás zaspí. Potom jsme slyšeli bouchnutí dveří. Rychle jsme se snažili dát lavice na svá místa, smazat tabuli, na kterou naše praštěný holky nakreslily srdíčka, a posbírat zbytky po papírové válce. Moc se nám to nepodařilo. Protože když oba dospělí přišli do třídy, někdo zakopl o přeplněný odpadkový koš a další zas shodil poličku s knihami. Třída vypadala jako po výbuchu.

To učitelovu náladu příliš nezlepšilo. Po chvílce se ale uklidnil a vysvětlil nám, že přivedl fotografa. Měli jsme se fotit ve třídě, ale to teď nepřípadalo v úvahu. Pan učitel navrhl, že se tedy budeme fotit venku před školou.

Nějakou dobu trvalo, než jsme se dostali ven, a také to neproběhlo bez nehody. dva kluci se polili inkoustem, když se ho pokoušeli rychle uklidit, a jedna malá holka se rozbrečela, protože si roztrhla sukni. Nakonec jsme se ven dostali a našlo se krásné místo na focení, kde jsme byli vidět my, pan učitel a i rozbité okno naší třídy.

Fotografování mě bavilo, i když nedopadlo moc dobře. Na fotce je nás jen polovina a z toho dva kluci celí od inkoustu, holka s roztrženou sukni, a připletl se nám tam ještě kolemjdoucí majitel toho malého obchůdku. Druhá polovina třídy musí uklízet, protože pan učitel nechce riskovat, že by tu spoušť ve třídě náhodou uviděl pan ředitel. Myslím si ale, že to učitel moc dobře nevymyslel. Poslat naši třídu uklízet znamená spíš přidělovat paní uklízečce práci.

Jindra Marvalová, Ok-B (kategorie vyšší gymnázium – 2. místo)

Vzpomínky na budoucnost

Vždy, když mám špatnou náladu, беру do ruky starou vyřezávanou krabici z ebenového dřeva. Je v ní ukrytý poklad, který jsem po babiččině smrti zachránila ze spárů plamenů – je v ní spousta starých fotek.

Listuji jimi. Chvíli si hraju se svou pětiletou babičkou na ostrově Makatea ve francouzské Polynésii, chvíli pozoruji snědé tahitské tanečnice vlnící se v rytmu bubnů, pak obdivuji svoji prababičku chvíli po tom, co složila na francouzské Sorbonně zkoušku z dějin umění, pak fandím jejímu synovi, jenž hraje basketbal za národní mužstvo. Pak se na mě usmívá žena, jež byla zastřelena fašisty, protože ukrývala dvě malé židovské děti – má prateta. A spousta dalších. Pak narazím na fotografii dětí před školou. Na rubové straně je ozdobným písmem napsáno:

František, 1906. Hned jsem si spočítala, že to musí být můj praděda, který zahynul roku 1918 v první světové válce.

Nikdy jsem nepochopila, proč to vlastně dělám, proč tak ráda listuji starými fotkami. Vždycky mi to náladu zhorší ještě víc, když si připomenu, co všechno mí předci zažili a dokázali. A co já? Co čeká jednou mě? Nic! Dnes už nikoho nic nečeká. Už dávno jsem vystřízlivěla ze svých dřívějších iluzí a ideálů. Víím, že mě v životě nečeká téměř nic pozitivního. Vysoká škola a pak jen vydělávat a vydělávat, protože mít peníze je dnes jediná jistota. Jednou, maximálně dvakrát za rok krátká dovolená, občas nějaký koncert nebo kino, aby měl člověk pocit, že trochu žije, a občas nějaká ta láska, snad taky jen proto, aby měl člověk pocit, že ho někdo potřebuje.

Život nudný, předem daný a nalinkovaný. Jen pár naivních snů stále doufá, že z nich budou velvyslanci v Dubaji nebo členové Evropského parlamentu. Ale každému realistovi je samozřejmě jasné, že dnes má možnost prorazit jen mizivé promile těch nejlepších a malé procento těch, kteří „na to mají“ – samozřejmě peníze.

Pak už čeká jen nemilosrdné stáří a deprese, že jsme v životě nic nedokázali, samota a smutek.

A kde zůstaly všechny ty hrdinské činy, kde jsou ty daleké cesty do zámořských oblastí? Kde je odvaha, kde je víra? Kde zůstal život?

Opravdu jen na těch starých fotografiích?